

MATTHEW BLAKE

IZBA ČÍSLO 11

MOTÝL

UBYTOVALI SA DVE. ODIŠLA LEN JEDNA.

IZBA
ČÍSLO
11

IZBA
ČÍSLO
11

MATTHEW BLAKE

VYDAVATELSTVO MOTÝL

A Murder in Paris

Copyright © 2025 MJB Media Ltd

All rights reserved.

Translation © Tereza Štubniaková, 2026

Cover Credit line: Magdalena Russocka/Trevillion Images

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-460-3

Prológ

Hotel Lutetia, Paríž

1945

„Našli ďalšie telo,“ oznámi mu jeden z nosičov batožiny.
„Prvé poschodie, izba číslo 11.“

Povzdychne si. „Vražda alebo prirodzené úmrtie?“

„To je vaša práca, nie moja. Povedal som im, že sa na to pozriete.“

Zo smrti a z mŕtvych tiel je unavený. Vojsko sa skončilo, no umieranie pokračuje. Postaví sa, vyjde z kancelárie a vojde do vstupnej haly. Hotel Lutetia, klenot ľavého brehu Paríža – na južnej strane Seiny –, praská vo švíkoch. Pri vchode sa tlačia davy ľudí, ktorí zabierajú honosnú jedáleň, priestranné schodisko a dlhé chodby. Okupácia je už len spomienkou a pre väčšinu nočnou morou.

Dnes je Paríž preplnený americkými vojakmi, britskými styčnými dôstojníkmi a členmi francúzskeho odboja.

Nik si ich však nevšima. Všetkých zaujímajú len zachránení. Tí, ktorí prežili, prichádzajú z táborov na stanicu Gare d'Orsay odetí v pásikavých otrhaných handrách, na kosť vychudnutí a s oholenými hlavami. Niektorí ledva dýchajú. Sú ako duchovia vracajúci sa do sveta živých.

Vyjde na prvé poschodie a nájde izbu číslo 11. Na chodbách postávajú ostatní hostia v nádeji, že im poskytne viac informácií. Obeť je mladá. Mala pred sebou celý život. Skutočne tragické, no

tak by sa po vojne dala opísať väčšina vecí v tomto meste. Skloní sa k nej a prstami sa pokúša nahmatať pulz.

Žena je nepochybne mŕtva. V záznamoch skontroluje meno.

Červený kríž nepreberá mŕtvolu z hotela, takže bude tvrdiť, že umrela pri prevoze. Jedna z mnohých, ktorí neprežili návrat do Paríža.

Pri odchode z izby číslo 11 minie skupinku preživších smerujúcich do svojich izieb. Schádza veľkolepým schodiskom tohto majestátneho starého hotela. Ešte prednedávnom sa tu hostia tlačili v bare, hlučne večerali v reštaurácii, v izbách sa oddávali vášnivým románikom a vo vstupnej hale sa hašterili pri cigaretách. Spomína si na čaro tohto miesta predtým, ako sa začalo bojovať. Paríž bol odjakživa mestom svetiel, no za posledných päť rokov sa všetko zmenilo. Už pridlho je mestom temnoty.

Vráti sa do kancelárie, vyplní formulár a opečiatkuje ho. Poobede sa vyberie na prechádzku po Lavom brehu, známom aj ako Rive Gauche, aby si vyvetral hlavu. Cíti, ako sa mu pri poťahovaní z cigarety trasú ruky. Kým fajčí, v očiach ho štípu slzy a telom mu zmietajú neurčité, nevysvetliteľné pocity.

Nebol vždy takýto. A presne tak ako zašlá sláva hotela Lutetia, aj tá jeho sa zdá teraz mŕtva. Každý z nich je svojím spôsobom preživší.

Paríž už nikdy nebude taký ako kedysi.

A to isté platí aj o ňom.

PRVÝ DEŇ

Prítomnosť

1

Olivia

Telefonát príde v tom najnevhodnejšom čase.

Pokúšam sa TJ-a vypraviť do školy. Tak ako každý deň, aj dnes si odmieta natiahnúť ponožky, pretože ho hryzú. Tomu istému problému čelíme aj neskôr pri obúvaní topánok a k tomu, či má v ruksaku vypracovanú úlohu zo zemepisu, sa radšej nebudem vyjadrovať. Z domu odchádzame len my dvaja, no už v šiestich rokoch oplýva schopnosťou premeniť tieto jednoduché ranné úkony na wrestlin-
gový súboj. Občas si prajem, aby som žila s profesionálnym zápasníkom The Rockom. Ten by topánkovú dilemu nepochybne vyriešil do tridsiatich sekúnd. Bohužiaľ, momentálne som na všetko sama a nedokážem sa striasť pocitu, že vykonávam prácu dvoch ľudí.

Nakoniec zatlačím TJ-a do kúta pri schodisku a skôr než stihnem protestovať, na topánkach mu zatiahnem suchý zips. Zošit s domácou úlohou a so somárskymi ušami nájdem pohodený na kuchynskom stole nebezpečne blízko pohára s marmeládou. Nesprávne označil Áziu za Afriku a slová Severná Amerika vpísal do obrázka v tvare Európy. Na to už teraz nie je čas. Zalepený horný roh utriem prstami, zošit strčím do ruksaku a nakoniec, tak ako vždy, celú tú prekliatu vec nesiem ja.

„No tak. Hýb sa! Poďme, poďme!“

TJ si vyspevuje. Z úst mu vychádza akýsi hybrid piesní od Dua Lipy a Taylor Swiftovej, ktoré určite počul v aute na ceste do školy.

Nespomínam si, že by pre mňa mama niekedy robila niečo podobné. V tomto bode sa ešte neprezliekla zo županu a fajčila jednu zo svojich šesťdesiatich každodenných cigariet. Nespútané duše, ku ktorým patrila, pokladali tradičné rodičovské praktiky za prekonané a staromódne, a tak som sa musela do školy pripravovať sama. Momentálne stojím vo svojom veľmi tradičnom dvojdomi, postavenom na sivom fádnom predmestí Londýna – ak by vás to zaujímalo, hovorím o Redbridgei –, a držím otvorené dvere, zatiaľ čo si môj šesťročný syn pospevuje. Redbridge nie je oslnivý ako Islington ani populárny ako Camden – slová „Redbridge“ a „filmová scéna“ sa nikdy neocitli v jednej vete. Som matka, vrátnička, šóferka a v neposlednom rade psychoterapeutka a expertka na poruchy pamäti.

Predné dvere sú zamknuté. TJ skacká do auta. Z rádia sa ozve hudba a ja s očami uprenými na hodinky prinútim náš vratký starý Ford Mondeo, aby sa prebral k životu. Na desaťminútovú cestu nám teraz ostáva šesť minút. Každé ráno mám rozplánované ako vojenskú operáciu, tak prečo mi počas školských dní vždy nejaký čas chýba? Vstávam zavčasu, dlho pred siedmou, aby som sa stihla aspoň desať minút ponáhľovať a zacvičiť si a užila si chvíľu samoty. No dostať sa k školským bránam pred pol deviatou je pre mňa rovnako nedosiahnuteľné ako zabehnúť sto metrov za desať sekúnd. Nikdy sa mi to nepodarí a naveky si nad tým budem lámať hlavu, tak ako nad algebrou alebo dokonale uvareným rizotom.

„Máááámíííí...“

Toto je ďalšia vec, ktorú začal TJ robiť, aby upútal moju pozornosť. Vie, že ma to rozčuľuje, a práve preto to robí. Naučil sa to od Kylea, jeho otca a môjho exmanžela, majstra vo vyslovovaní čiehoosi mena s patričným dôrazom.

Práve sa chystám TJ-a napomenúť, keď mi reproduktor ohlásí prichádzajúci hovor. Číslo volajúceho nemám uložené v kontaktoch. Neočakávam žiadny telefonát. No mohol by to byť pacient alebo niekto z nemocnice. Prijmem hovor a naznačím TJ-ovi, aby

bol ticho. Stíšim Sabrinu Carpenterovú, ktorá práve v rádiu vyre-
vuje „Please Please Please“.

„Doktorka Finnová,“ ozvem sa. „Prosím?“

Toto je pravdepodobne jediná vec, ktorá dokáže TJ-a umlčať. Z môjho alter ega „doktorky Finnovej“ bol odjakživa zmätený. Doktorka Finnová vyzerá a hovorí ako mama, no používa pracovný hlas, ktorý žije svojím vlastným životom a nikdy ho nena-
pomína, aby sa nechytal lepkavých vecí a umyl si ruky. V TJ-ovej
hlave som pre doktorku Finnovú tým, čím je Pepper Potts pre Iron
Mana – nápomocná osobná asistentka, ktorá mu odovzdáva od-
kazy a uisťuje sa, že všetko prebieha podľa plánu.

„Hovorím s doktorkou Oliviou Finnovou z Centra pre poruchy
pamäti v nemocnici Charing Cross?“

„Áno. Môžem sa opýtať, kto volá?“

„Volám z hotela Lutetia v Paríži.“

To by vysvetľovalo ten prízvuk a netradičné telefónne číslo. Napriek vážnemu tónu volajúceho telefonát zo začiatku považuj-
em za žart. Jedným z mojich hriešnych potešení je zapájať sa do
súťaží o víkendové pobyty v Cotswolds alebo päťdňové výletné
plavby po Stredozemnom mori. No nespomínam si na žiadnu,
kde by sa spomínal Paríž alebo hotel Lutetia. Aj za izbu veľkosti
skrine na metly na najvyššom poschodí tam zaplatíte šesťcifernú
sumu, čo si ja v žiadnom prípade dovoliť nemôžem. K Lutetii ma
niečo viaže, no dokonca aj toto spojenie sa týka skôr mojej rodiny
než mňa.

V myšlienkach zablúdím k práci. Mohol by to byť jeden z býva-
lých pacientov, ktorý u seba nosí moju vizitku?

Alebo kolega? Byť psychoterapeutom však nie je to isté ako byť
softvérovým inžinierom v Silicon Valley, takže nik z nás nemá vo
vrecku dosť drobných na to, aby sa ubytoval v najslávnejšom päť-
hviezdičkovom hoteli na Ľavom brehu.

Očami skĺznem na hodiny v aute. V Paríži je o hodinu viac
než v Londýne. Ak by som bola parížskou matkou, môj syn by

teraz celkom isto meškal do školy. Taktiež by som mala pás ako stonka zeleru a šarmantne ležérny postoj k rannej rutine. V tejto chvíli by som si vychutnávala druhé espresso a mierila na schôdzku s roztúženým mladším milencom s menom ako Gabriel alebo Jean-Luc. Namiesto toho ma o pol desiatej čaká sedenie s pacientom Alanom a analýza jeho znepokojivých spomienok na hodiny plávania. Kúzelný život.

„Mrzí ma to,“ odpoviem, „ale práve sa v Londýne pokúšam odviezť syna do školy. Možno bude lepšie, ak vám zavolám neskôr.“

Volajúci sa odmlčí. „Poznáte Sophie Leclercovú?“

V priebehu života som sa stretla s mnohými ľuďmi. Mená pacientov si pamätám, kým sa u mňa liečia. Potom sa z nich stanú staré záznamy. Kdesi som čítala, že ľudská myseľ vie spracovať iba stopäťdesiat blízkych vzťahov. S väčším počtom sa vyrovnáť nedokáže. Ja mám občas pocit, že nezvládam ani tých stopäťdesiat.

„Nie,“ odvetím. „Nespomínam si na nikoho s týmto menom. Počujzte, zavolám vám...“

„Madam Leclercová čaká vo vstupnej hale hotela Lutetia tu v Paríži. Je veľmi rozrušená a tvrdí, že ste jediná osoba, ktorá jej môže pomôcť.“

„Mrzí ma to, no asi máte zlé číslo. Momentálne sa nachádzam v Londýne, nie v Paríži. Okrem toho som nikdy žiadnu Sophie Leclercovú nestretla.“

Hodím očkom po TJ-ovi. Stratil záujem o volajúceho a doktoru Finnovú a teraz sa zabáva s kľúčenkou futbalového klubu Chelsea, ktorú má zavesenú na ruksaku, a prstom tlačí na jej ostrú časť. Čakám, kedy sa poreže, začne krváčať a plakať. Dnešné ráno sa postupne mení na nočnú moru. A to ešte nie je všetko.

„Nie som si istý, ako vám to povedať,“ pokračuje volajúci. „No žena sediaca vo foyeri...“

Práve sa chystám ukončiť hovor a sústrediť sa na to, aby som syna dostala načas do školy, keď odrazu povie: „... ona tvrdí, že je vaša stará mama.“

2

Olivia

Starká?

Tak to by vysvetľovalo ten Paríž. Hoci by nik nepochyboval, že som Britka, mám dva pasy. Starká z maminej strany je pravá Francúzka, jedna z tých žien, o ktorých som pred chvíľou hovorila, s neskutočne úzkym pásom a ležérnym postojom k dochvíľnosti. Ako pubertiačka vyrastajúca v Londýne som sa počas daždivých dní dívala z okna a predstavovala si, ako po ľavom brehu kráča moja parížska verzia. Francúzska Olivia popíjala café au lait, debatovala o existencializme, zatiaľ čo opantaná láskou každý večer maľovala zdrvivujúce akvarely. Moji zidealizovaní, zdvorilí francúzski elegáni nemali vyrážky a zubné strojčky ako všetci tí Kevovia, Mikovia a Andyovia zo strednej školy Oaks Park. Táto predstava ďaleko prevyšovala hodiny biológie a povinné skúšky speváckeho zboru.

„Mohli by ste mi tú ženu opísať?“ požiadam ho.

„Štíhla, stredne vysoká, sivé vlasy začesané do chvosta. Oblečený má akýsi kabát v japonskom štýle. V tom poslednom sa môžem mýliť.“

Povzdychnem si. A je to tu. Nakoniec to predsa len prišlo. Telefonát, ktorého sa obáva každý príbuzný. Starká sa už istý čas necítila dobre, no ja som si odmietala priznať, ako rýchlo chradne. Výchova šesťročného chlapca s chronickým odporom k topánkam je sama osebe dosť náročná. Pridajte k tomu deväťdesiatšesťročnú

ženu, ktorá si nič nepamätá, a rúťte sa v ústrety náhlemu infarktu. Bolo by skvelé, keby som mala niekoho, kto by mi s tým pomohol. No Kyle má novú priateľku a mama zomrela, keď som bola ešte v puberte. Takže som na všetko sama.

„Zdá sa, že je to starká,“ pokračujem. „No ona sa nevolá Sophie Leclercová.“

„Ako prosím?“

„Moja stará mama sa nevolá Sophie Leclercová. Jej meno je Josephine. Josephine Benoitová.“

Zvyčajne to takto nehovorím, no je to jediná vec, ktorou sa môžem z času na čas pochvastať, a potajme si to užívam. V škole na tom nikomu nezáležalo, keďže starká bola maliarka, nie stredná útočníčka za Manchester United alebo semifinalistka *X Factoru*. No byť vnučkou jednej z najslávnejších portrétistiek na svete má svoje výhody. Načúvam ďalšej odmlke, akoby volajúci odrazu videl zmätenú starú paniu v úplne inom svetle.

„Ako tá maliarka?“ ozve sa nakoniec. „Žena, ktorá namaľovala portrét zavesený vo foyeri hotela Lutetia? Portrét, pod ktorým teraz sedí?“

A je to tu. Starkin najslávnejší portrét sa od šesťdesiatych rokov stal hlavným bodom záujmu vo vstupnej hale Lutetie. Namaľovala aj iné portréty, všetky z vojnového obdobia, no tento sa preslávil zo všetkých najviac. Hostia prejdú cez otočné dvere a pohľad im okamžite spočinie na najslávnejšom parížskom povojnovom portréte. Nachádza sa na ľavej strane foyeru tesne pred recepciou a turisti sa pri ňom často fotia. Väčšina z nich pravdepodobne netuší, kto ho namaľoval alebo čo znamená. No napriek tomu sa z neho stala veľká vec. Nedávno sa opäť objavil všade na TikToku. Raz som sa starkej usilovala vysvetliť, čo znamená, keď je niečo „virálne“.

„Áno, teda nie ako tá maliarka. Ona je tá maliarka. A celkom isto sa volá Josephine a nie Sophie.“

„Prijmite moje ospravedlnenie. Tvrdila mi, že sa volá Sophie.

Povedala, že musím zavolať na toto číslo a hovoriť s doktorkou Oliviou Finnovou.“

„Rozumiem.“

Skutočne rozumiem. Dokonca aj ľudia, ktorí o umení nič nevedia, vedia o staršej jednu vec: žije v ústraní. Preslávila sa tým, že nechce byť slávna. Starkina ostýchavosť sa stala jej najpredávanejšou črtou. Len ja a mama sme poznali skutočnú starkú. Zvyšku sveta ostávali iba domnienky.

„Môžete si prísť starú mamu vyzdvihnúť?“

„Ako som už spomínala, momentálne sa nachádzam v Londýne,“ pripomeniem mu. „Veziem syna do školy.“

„Vo foyeri ostať nemôže aj napriek tomu, že namaľovala obraz, pod ktorým sedí.“

Teraz už nado mnou prebrala kontrolu doktorka Finnová. Jednou z výhod práce psychoterapeutky je, že pozorne sleduje, čo ľudia hovoria. Vybavia sa mi jeho presné slová.

Volám z hotela Lutetia v Paríži.

Netvrdil, že je zamestnancom hotela alebo že volá z recepcie. Jednoducho som to predpokladala.

„Pracujete v hoteli Lutetia?“

„Nie,“ odvetí volajúci. „Som kapitán Vidal. Pracujem pre parížske oddelenie DNJP, Direction National de la Police Judiciaire, Národné riaditeľstvo súdnej polície.“

To vôbec neznie dobre a ja si postupne začínam uvedomovať závažnosť celej situácie. Starká si očividne poplietla svoje dielo s realitou. Ako keď sa dieťa počas prvej noci strávenej u kama-ráta pokúša nájsť cestu domov. „Prečo je do toho zapletená polícia?“

„K tomu sa dostaneme.“

„Starkin byť je od Lutetie vzdialený desať minút chôdze. Každý deň o siedmej ráno k nej chodí opatrovateľka.“

„Isto má v Paríži nejakých priateľov, ktorí by ju mohli vyzdvihnúť.“

Nie, chcem odvetiť. Ľudia, ktorí žijú v ústraní, nemajú priateľov. Majú len príbuzných a ja som momentálne jediná, ktorá jej ostala. Istý čas som zvažovala, že sa presťahujem do Paríža, no starká si svoju nezávislosť nadovšetko cení. Nepáči sa jej, keď okolo nej ľudia robia veľký rozruch. Zakaždým, keď jej navrhnem akúkoľvek celodennú starostlivosť, počastuje ma veľavravným pohľadom.

„Všetci jej priatelia sú buď starí, alebo mŕtvi.“

„Takže ostávajú len vy.“

Hlboko vnútri viem, že dnes skončím v Paríži, aby som túto záležitosť vyriešila. Tak to s dcérami alebo vnučkami a ich postaršími príbuznými zvyčajne chodí, no nie? Predstavovala som si, že tridsiatku strávim pečením narodeninových koláčov a otváraním príjemne drahých fliaš vína, zatiaľ čo budem obdivovať svoju dokonale navrhnutú terasovú záhradu. Z okna sa budem dívať na dokonalú podlahovinu a pri ohnisku na terase si budem v spoločnosti starých priateľov a nových šarmantných susedov vychutnávať jedlo na čerstvom vzduchu.

„Dajte mi chvíľočku. Niečo vymyslím. Mohli by sa o ňu zatiaľ v hoteli postarať?“

„Opýtam sa.“

„Vďaka.“ Skontrolujem čas a už teraz mi je jasné, že TJ bude meškať. Čoskoro sa začne ranné zhromaždenie a jedna z učiteliek sa s písacou podložkou v ruke postaví k bráne. Čo tam po TJ-ovi, z tých učiteliek som na smrť vystrašená hlavne ja. Mohla by som im povedať, že môj neskorý príchod zapríčinila nekonvenčná stará mama, ktorá trpí stareckou demenciou. Nie som si však istá, či by mi uverili.

„Čo starká robí v hoteli?“ zaujímam sa. „Prečo tam vôbec išla?“

„Obávam sa, že práve tu sa nám to trochu zamotáva,“ odvetí.

„Ukázalo sa, že sa chce priznať k spáchaniu zločinu.“

3

Olivia

Ešte stále som sa nespamätala z jeho poslednej vety, no kapitán Vidal mi neposkytne priestor na otázky. Vôbec sa mi to nepáči. Mám pocit, akoby sa pred mnou postupne otvárali dvere do minulosti.

„Koľko rokov má vaša stará mama?“ pokračuje.

Najradšej by som odvetila, že vek ženy je posvätná záležitosť, no momentálne nemám chuť na žarty. Starká patrí k vojnovnej generácii, ktorá si vek ešte stále podľa potreby upravuje. Občas si niekoľko rokov pridá, inokedy odoberie.

„Má po deväťdesiatke,“ odpoviem diplomaticky.

„To znamená, že bola na konci druhej svetovej vojny dospelá?“

Nemusím sa trápiť s matematikou. Kapitán Vidal očividne pozná starkino meno, no o jej umení nevie vôbec nič. Starkú preslávili portréty okupovaného Paríža a pekla, ktoré mesto počas vojny prežilo. Buď sa nikdy nič iné maľovať nepokúšala, alebo jej to jednoducho nešlo.

„Viac-menej.“

„Podľa slov manažéra hotela vaša stará mama tvrdí, že je Sophie Leclercová a musia ju pustiť do izby číslo 11.“

„Starká už istý čas trpí poruchami pamäti. Určite je len zmätená. Z toho, čo hovoríte, veľmi zmätená. Udalosti na maľbách sa jej pletú s realitou.“

„To je oficiálna diagnóza?“

Toto je trochu komplikovanejšie. „Nenávidí doktorov a testy. Nikdy nechcela vedieť, čo sa s ňou deje. No už niekoľko rokov nie je sama sebou.“

Ani jeden z nás sa neodvažuje vysloviť slovo začínajúce sa na D. Je rovnako prekliate ako slovo na R. Vždy je lepšie povedať „seniorské chvíľky“ alebo „výpadky pamäti“. Rozprávaním o poruchách pamäti sa živím, no aj ja občas zakopnem.

„Ešte stále ste mi nepovedali, čo presne sa udialo.“

Kapitán Vidal si odkašle. „Asi pred hodinou vošla do foyeru hotela Lutetia vaša stará mama. Predstavila sa ako Sophie Leclercová a k niečomu sa priznala.“

Konečne zaparkujem pri škole. Nachádza sa tesne pri mojej bývalej strednej škole Oaks Parks. TJ má ruksak na kolenách a ja sa k nemu nakloním, pokúsim sa ho objať a zašepkám, aby bežal na ranné zhromaždenie. Zaplaví ma pocit viny, že sa mi ho tam nepodarilo dostať načas, a premýšľam, či sa na svoju mamu nakoniec predsa len nepodobám viac, než som si ochotná priznať. Kedysi sa vyjadřila, že neskorými príchodmi protestuje proti kapitalizmu a vojensko-priemyselnému komplexu. To isté však tvrdila, aj keď ma nútila vynášať smeti.

Opäť sa sústredím na telefonát. Starká sa priznala k zločinu? Mohla by byť kýmkoľvek, no určite nie kriminálničkou. Napriek svojej umeleckej kariére na mňa vždy pôsobila veľmi citlivo. Vysokopostavení detektívi francúzskej polície vám však zvyčajne nevolajú pre drobné krádeže alebo po tom, čo sa u nich váš po-starší príbuzný zastavil po trochu útechy. Zdá sa, že tu ide o niečo omnoho závažnejšie.

„K akému zločinu sa priznala?“ zisťujem.

Hlas v telefóne je pokojný, no súčasne zlovestný. Naháňa mi strach.

„K vražde,“ povie nakoniec.

4

Myles

V spánku k nemu dolieha zvonenie telefónu. Myles dúfa, že je to len sen. Siahne po ňom a nacvičeným pohybom hovor prijme. Prosím, nie dnes.

„Myles Forsyth.“

Nie, toto celkom isto nie je sen. Z telefónu sa ozve hlas jeho šéfa, ktorý znie, akoby po vyčerpávajúcom tréningu, počas ktorého sa naučil základy japončiny, práve dopíjal svoje druhé espresso.

„Myles, mám pre teba zaujímavú novinku. Odpuť, že ťa vyrušujem pri raňajkách, no viem, že toto by si si určite nechcel nechať ujsť.“

Myles sa pozrie na hodinky. Dnes by mal mať voľno. Prebiehajúci telefonát je mimoriadny, neplánovaný a spontánny – všetko, čo Myles nenávidí. No teraz, keď ho poverili vedením vyšetrovania smrti Ingrid Foxovej, na ktorom spolupracujú Anglicko a Francúzsko, sa to stalo súčasťou jeho práce. Aspoňže nemusí na rozdiel od minulého roka vykonávať aj ostatné mimopracovné aktivity. V tomto období mu na vyplnenie času bohato stačí jedno pracovné zaradenie.

„Dobré ráno, šéfko. Som samé ucho.“

Dnešok má vyhradený na súkromné aktivity. Rozpis skontroloval niekoľkokrát. Nechýbalo veľa a bol by si ho vytlačil a zalamiňoval. Myles miluje poriadok. Svet zbožňuje chaos. Prečo nemôžu všetci ľudia viesť usporiadaný život tak ako on?

„Práve sa so mnou spojil kapitán Vidal z DNPJ,“ oznámi mu šéf. „Zdá sa, že narazili na nové informácie v prípade Foxovej. Vravel, že nás na to chcel iba upozorniť, no keďže vedieš vyšetrovanie, poslal ti e-mail s detailmi pre prípad, že by ťa to zaujalo a rozhodol by si sa tú stopu nasledovať. Spomína v ňom mnohých ľudí, ktorí sa zúčastnili na súdnom procese vrátane Olivie Finnovej. Ja ti len odovzdávam odkaz.“

Tie dve magické slová ho okamžite preberú a súčasne ho vydesia: Olivia Finnová. Ak sa dostane na svetlo sveta, čoho sa dopustil, príde o všetko. Oficiálne sa vedúcim vyšetrovateľom stal až po Ingridinej smrti. Po zdanlivej samovražde vykrvácala vo svojom dome. Posmrtná analýza odhalila, že samovražda mohla byť zinscenovaná a do jej vraždy bola pravdepodobne zapletená tretia osoba. Myles má na starosti plno iných prípadov, no tento ho neustále prenasleduje, a nielen z čisto profesionálnych dôvodov. Rád by uzavrel zložku a našiel odpovede. Nemôže však nad tým priveľmi uvažovať, rovnako ako sa nemôže zamýšľať nad udalosťami minulého roka a nad tým, ako zásadne pri svojej výprave za spravodlivosťou porušil pravidlá.

Vtedy mu to prešlo. Teraz sa nesmie poddať.

Dnes sa mal premeniť na zábavného uja a stráviť deň so svojou sestrou Laurou a s jej dvoma deťmi. Laura nie je jeho biologická sestra, no v pestúnskej starostlivosti sa tak nazývali a odvtedy si ostali blízki. A teraz je z neho čestný ujo.

Možno by mohol vynechať ihrisko a film a stále stihnúť pizzu a zmrzlinu. Hoci on by si zmrzlinu nedal. Bez premýšľania zahrnul do novoročných predsavzatí aj to, že sa vzdá cukru, a odvtedy to ľutuje.

„Dobre. Vďaka za informáciu. Pustím sa do toho.“

Telefonát skončí. Myles si skontroluje e-maily a zbadá správu od kapitána Vidala. Hoci Myles vedie celé vyšetrovanie, Vidal je vedúcim na francúzskej strane. Myles číta o Josephine Benoitovej, doktorke Finnovej, Lutetii, izbe číslo 11 a priznaní sa k vražde. Predstaví si,

ako sa Laura zatvári, keď vycúva z dňa plného zábavy, ktorý si spolu naplánovali. Zo všetkého najviac nenávidí, keď sklame ju a deti. Áno, veľké veci mu možno idú – nikdy nezabúda na narodeninové alebo vianočné darčeky, vždy je pripravený na hru tenisu alebo Monopoly –, no deti si pamätajú maličkosti. Vráti sa k Vidalovmu e-mailu.

Olivia Finnová. Paríž. Oživené spomienky.

Ako inak, aj teraz z ústrania všetko v tichosti pozoruje Olivii mentor Louis de Villefort. Práve to ich spája s Ingrid Foxovou. Nie, táto stopa nemôže vyjsť nazmar. Možno nikam nevedie, no nemôže to riskovať. Ide predsa o jeho prvý veľký prípad.

Myles zaváha. Potrebuje džús alebo proteínový nápoj. Včera v noci dorazil domov neskoro, odignoroval zvyšky šalátu v chladničke a namiesto toho si zohrial nie práve najchutnejšie zapečené cestoviny so slaninou a s kuraťom. Ešte stále cíti ťažobu v žalúdku. Dnešné váženie dopadne katastrofálne. Skončí ako jeden z tých baletných tanečníkov, ktorí snívajú o polovici jablka alebo lyžičke tvarohu.

Myles sa usiluje vymyslieť, ako by aspoň trochu zmiernil to, čo sa jej chystá oznámiť. Nič mu však nenapadá. Naťuká Laurino číslo a pred očami sa mu objaví jej dôverne známy výraz tváre. Sklamal si ma, sklamal si dievčatá, sklamal si sám seba.

„Telefonát v skorých ranných hodinách,“ ozve sa Laura. „To nevyzerá na dobré správy.“

A tak jej to povie a použije pri tom všetky bežné výhovorky.

„Pokúsím sa doraziť na zmrzlinu.“

„Zmrzlinu?“

„Pokúsím sa doraziť včas, aby som sa mohol pozerať, ako s dievčatami lížete zmrzlinu, zatiaľ čo ja si budem pripomínať výhody zdravého životného štýlu.“

„To je lepšie.“

S úsmevom hovor ukončí. Potom zamieri do sprchy, a kým si po tele rozotiera mydlo, v mysli opäť zabľúdi k prípadu a k tomu, čo sa odohralo po súdnom procese.

Ingrid Foxová urobila niekoľko šokujúcich nepodložených obvinení o svojej liečbe v terapeutickej ordinácii Louisa de Villeforta na Quai Voltaire v Paríži. Krátko po súdnom procese ju našli mŕtvu v jej vlastnom dome.

Zavraždili ju, alebo si Ingrid vzala život?

Možno práve dnes sa mu podarí nájsť odpoveď.

5

Olivia

O bčas sa mi len ťažko verí, koľko sa toho za taký krátky čas zmenilo. Iba prednedávnom som s TJ-om vo Fisherman's Cottage popíjala horúcu čokoládu. Vtedy som ešte nepoznala Toma a nebola som súčasťou žiadneho súdneho procesu. Starká si spokojne nažívala v Paríži a netrápili ju problémy s pamäťou. Nemôžem povedať, že by sme viedli bezproblémový život, no všetky ťažkosti toho obdobia by sa dali prirovnať ku kamienku v topánke. A potom sa veci začali kaziť.

Súdny proces všetko zmenil.

Zavolám do Centra pre poruchy pamäti, zruším všetky stretnutia a prejdem k baleniu. Nechce sa mi veriť, že by mala starká niečo spoločné s vraždou. Napíšem Kyleovi, vysvetlím mu, čo sa prihodilo, zistím, ako sa čo najrýchlejšie dostať do Paríža, a kúpim si lístok na najbližší Eurostar zo stanice St Pancras. Kým sa balím, pohľadom zablúdím k rôznorodým vydaniam knihy *Súboje mysle*. Napísala som ju v období, keď som sa stýkala s Tomom. Sedel pri mne so strapatými vlasmi, s okuliarmi na končeku nosa a s hrnčekom anglického čaju poruke, zatiaľ čo si pri fajčení elektronickej cigarety čmáral za okraje zápisníka. Chrúmal pritom polomáčané keksíky, no zakaždým odprataval omrvinky. Vždy som ho považovala za klbko rozporupnosti.

Občas je Tom počiatkom aj koncom všetkého.

Pobalím sa, objednáam si Uber a pri odchode z domu zavolám

Louisovi. Pred začiatkom procesu sme spolu hovorili najmenej raz za týždeň. Teraz je to skôr raz za mesiac. Hovor takmer prejde do odkazovej schránky, keď sa odrazu na druhej strane linky ozve hlas jeho spoľahlivej osobnej asistentky Charlotte Fouquetovej. Stará sa o to, aby v Quai Voltaire, kde má Louis svoju psychoterapeutickú kliniku, išlo všetko ako po masle. Má ľubozvučný spevavý hlas.

„Olivia?“

„Charlotte, ahoj, prepáč, že sa ozývam takto bez ohlásenia, no ide o starkú. Chcela som, aby ste to s Louisom vedeli ako prví. Vraj sa dnes v hoteli Lutetia odohral istý incident.“

Charlotte teraz vyznieva ostražitejšie. Spôsobilo to meno jej šéfa. Louisov životopis je ako vystrihnutý z hollywoodskeho filmu. Bol hrdinom francúzskeho odboja a po vojne sa stal priekopníkom psychoterapie. Vyštudoval na Sorbonne a jeho prvými pacientmi boli preživší z koncentračných táborov, ktorých po návrate do Paríža ubytovali v hoteli Lutetia. Nekonvenčné začiatky typické pre povojnové obdobie.

Neskôr založil kliniku, ktorá sa preslávila po celom svete, až kým aj nad ním nezvítľazil vek a neprinútil ho utiahnúť sa do úzadia.

Louis je taktiež veľký fešák, v mladosti vyzeral ako kríženec Georgea Clooneyho a posledného ruského cára. Teraz má už vyše deväťdesiat rokov, no napriek tomu si každú noc pripravuje oblečenie na ďalší deň, obľubuje tie najkvalitnejšie dizajnérske kúsky a vždy, keď sa vo výnimočných prípadoch objaví na verejnosti, pôsobí ako pravý džentlmen. Poznám ho od detstva a práve on bol dôvodom, prečo som kráčala v jeho stopách a vyštudovala psychológiu. Starká nás často brávala na čaj do luxusného apartmánu na Quai Voltaire, ktorý mu taktiež slúžil ako klinika. S jeho synom Edwardom, ktorého mal dosť neskoro – otcom sa stal až vo vyššom veku –, sme sa spolu hrávali, kým sa oni so starkou rozprávali.

Od života v dvojdomi v Redbridgei sa táto existencia zdala byť na míle vzdialená. A skutočne to tak bolo. Môj život pozostával

z anglického šera a francúzskeho čara. Neskôr, keď mama umrela a ja som postupne upadala, vzal si ma pod ochranné krídla a pomohol mi opäť objaviť zmysel života. Utekla som z Londýna, študovala na Sorbonne a dennodenne som chodievala na sedenia v jeho ordinácii, až kým nedal moju myseľ znova dokopy. Pomohol mi rozepamätať sa na maminu smrť a vyrovnať sa s traumou namiesto toho, aby som ju potláčala, a ja mu za to budem do smrti vďačná.

„Aký incident?“ zaujíma sa Charlotte.

Pred domom zastaví Uber. Poznávaciú značku auta porovnam s tou v aplikácii, usúdím, že vodič nevyzerá ako niekto, kto by ma po ceste zavraždil a rozsekal na kusy, a tak nastúpim.

„Zdá sa, že sa zrútila. Jej ťažkosti s pamäťou sa očividne zhoršujú. Práve mierim k Eurostaru, aby som sa v Paríži o všetko postarala.“

Nespomeniem priznanie ani fakt, že starká možno niekoho zabila. Tá predstava je absurdná a okrem toho ju nechcem ešte viac zahanbiť. Možno práve v tejto chvíli sedí pod obrazom, ktorý sama namaľovala, a maľby jej v mysli splývajú s realitou, no ešte stále je to hrdá Francúzka z generácie, ktorá nikdy nepriznávala svoje slabosti.

„Práve som telefonovala s akýmsi arogantným detektívom, ktorý sa so mnou rozprával ako s občiankou tretej triedy a správal sa, akoby bola nejaká kriminálnička,“ dodám. „Mala som ju častejšie navštevovať. Pravdepodobne som si nechcela priznať, že by k niečomu takému mohlo dôjsť. Ignorovala som všetky symptómy. Potrebovala poriadny test. Nikdy som nemala dovoliť, aby to zašlo tak ďaleko.“

Charlotte má nepochybne dokonalý telefonický hlas, ktorý priam presakuje súcitom. „Nebuď hlúpa,“ utešuje ma. „Tvoja starká má šťastie, že si jej vnučka. Všetci odvraciamе zrak od výpadkov pamäti niekoho iného zo strachu, že ich jedného dňa objavíme u seba.“

Viem, že sa nemýli. Celý život som strávila liečením pacientov s poruchami pamäti. Tak ako ostatní medicínski profesionáli, aj ja sa usilujem udržiavať si od práce odstup. Nemohla by som si so sebou každý deň domov doniesť všetku tú bolesť a potom na druhý deň ráno vstať z postele. To by nedokázal nik.

„Chcela som, aby ste to vedeli ako prví,“ odvetím. „TJ zostane u otca, takže sa možno niekoľko nocí zdržím, aby som sa uistila, že starkej v byte nič nechýba, a potom preskúmam možnosti dlhodobej starostlivosti.“

„A zo všetkých miest v Paríži si vybrala práve Lutetiu,“ pokračuje Charlotte. „A tú maľbu. Aké ironické.“

Niekde som čítala, že aj tie najväčšie hviezdy majú len jeden skutočný hit. Predpokladám, že to isté platí aj o starkej. Namaľovala jeden portrét, ktorý pozná väčšina ľudí. Je na ňom zobrazené obdobie tesne po ukončení vojny, keď v Lutetii ubytovali tisíce ľudí, ktorí prežili holokaust. Obdobie, keď sa Louis ako študent preslávil liečením preživších. Hoci si starká zvyčajne nespomína, čo robila včera, alebo na to, ako zapnúť rýchloukvarnú kanvicu, uchováva si spomienky na maľbu, ktorá odštartovala jej kariéru, hoci si život ženy na obraze poplietla so svojím vlastným.

Ak ma Louis inšpiroval k štúdiu psychoterapie, starkina slávna maľba visiaca vo foyeri hotela Lutetia mi pomohla s výberom špecializácie. Tak ako povedala Charlotte, jej názov mi teraz pripadá ironický.

Spomienka.

6

Olivia

Starkej je známe, že je maliarkou, ktorá veľa nemaľuje. Preslávil ju jej prvý portrét *Spomienka* (1964). Ešte stále si spomínam na chvíľu, keď som ho ako deväťročná prvý raz uvidela. Vtedy som trávila prázdniny u starkej. S mamou sme starkú navštevovali často. Aj mama bola umelkyňa a študovala na Central Saint Martins, kde mala krátky románik s jedným zo spolužiakov. Otec nikdy nebol súčasťou môjho života a umrel, keď som bola ešte veľmi malá. Mama sa usadila v Anglicku, keďže tu mala viac voľnosti a ľudia ju nevnímali len ako dcéru slávnej portrétistky. No odkedy si pamätám, vždy som to bola ja, mama a starká a naše časté výlety cez Lamanšský prieliv.

Počas spomínaných prázdnin ma starká jedného dňa zobrala do foyeru hotela Lutetia, aby mi ukázala originálnu maľbu. Kým sme pred ňou stáli, položila mi ruky na plecia a opýtala sa: „Čo vidíš, srdiečko?“ Práve to na starkej milujem. Keď ide o umenie, neexistuje pre ňu správna odpoveď.

Čo som videla, starká? Videla som mladú ženu usadenú v izbe hotela Lutetia. Dievčina na obraze je veľmi mladá, ledva dvadsaťročná. Pamätám si, že som sa starkej opýtala, prečo je žena na obraze oblečená v pásikavom pyžame, a ona mi vysvetlila, že sa práve vrátila zo zlého miesta nazývaného tábor. Vtedy pre mňa tábory ešte stále znamenali stany a spacie vaky, no toto bol očividne iný druh tábora. Nerozumela som ani tomu, prečo mala tá žena oholenú hlavu. Bolo to vtedy moderné?

V izbe na obraze je ohromný neporiadok. Zásuvky sú povytáňované, stoličky poprevracané, záclony dotrhané a maľby na stenách porozbíjané. Cez okno na pravej strane vidno roztrhanú svastiku a rumovisko, ktoré za sebou zanechali nacisti. Záhadná žena tam však vzdorovito sedí.

Stratila všetko okrem spomienok. Zdá sa, akoby maľba hovorila, že hoci je svet okolo nás zničený, aj naďalej v nás prežívajú spomienky. Vtedy som si prvý raz uvedomila, aké môžu byť spomienky dôležité. Kariéra psychoterapeutky prišla neskôr, no všetko sa to začalo v ten deň, keď som so starkou navštívila vstupnú halu hotela Lutetia. Tá chvíľa zo mňa urobila expertku na poruchy pamäti.

Obraz sa prvý raz dostal na svetlo sveta v šesťdesiatych rokoch. Kúpil ho hotel Lutetia, aby ho mohol vystavovať ako najvzácnejší kúsok svojej umeleckej zbierky. V pokynoch sa uvádzalo, že musí visieť v hotelovej hale, všetkým na očiach, aby tak ľuďom pripomínal dejiny hotela.

Vždy som to považovala za geniálny nápad. Namiesto toho, aby obraz zapadal prachom niekde v dusnom múzeu, visel teraz na verejnom mieste, kde si ho mohol ktokoľvek prezrieť. Odvtedy sa pre milovníkov umenia a turistov stala návšteva obrazu v Lutetii ekvivalentom poobedňajšieho čaju v hoteli Ritz.

Práve preto jeho reprodukcia visí na stene v mojej spálni a taktiež v nemocničnej ordinácii. Od svojich deviatich rokov sa naň pozerám každý deň. Namýšľala som si, že tou ženou na obraze som nejakým spôsobom ja, alebo časť zo mňa, ktorá na mňa volá z minulosti. Práve preto si stále píšem denník, raz mesačne chodím na terapeutické sedenia a celý život pomáham pacientom vyrovnáť sa s traumou prostredníctvom pochopenia ich vlastnej minulosti.

Táto maľba prehovára k nám všetkým. Kladie nám tú najdôležitejšiu životnú otázku.

Kým by sme boli bez spomienok?

7

Olivia

Nie som rodená cestovateľka. Vnútorne priestory vlakovej stanice St Pancras sa ponášajú na vesmírnu loď, no rady k bezpečnostnej kontrole skôr pripomínajú Noemovu archu. Len ťažko si dokážem predstaviť, že starká kedysi cestovala do cudziny bez všetkých týchto opatrení. Obávam sa toho, čo na mňa čaká na druhej strane.

Cestu vlakom pretrpím. Cestujem v triede Standard, nie v Standard Premier ani v luxuse Business Premier, a tak na mňa nečakajú tri chutné chody od kuchárov ocenených michelinskými hviezdami. Odbehnem do Eurostar Café a vyjdem z nej s diskutabilne „ľahkou pochúťkou“ – v tomto prípade čokoládovým koláčikom, ktorý je už teraz na okrajoch sivý.

Dnes ráno ma obklopuje mnoho ospalých tvárí.

Pri ceste Eurostarom sa zakaždým postupne mením z Angličanky na Francúzku. Viem, že je to smiešne. Nahováram si, že by ma mohli považovať za Francúzku, no vôbec to tak nie je. Starká má vrozenú eleganciu a štýl, ktorými oplývala aj mama. Vďaka za to mladosti strávenej v Paríži. Detstvo v Redbridgei sa s tým ich nedá porovnávať. Parížania majú Louvre a najnovšiu módu. Redbridge má Redbridgeský futbalový klub a obstojný Burger King.

Východ z tunela mi nepripadá ako vstup do cudzej krajiny, skôr mám pocit, akoby som sa vrátila do domova, ktorý si pamätám len vzdialene. Túto cestu som absolvovala už mnohokrát. Počujem,

ako sa vedľa mňa dve Francúzky hašteria o niečom, čo sa týka jedného z ich manželov, kým zamestnanci Eurostaru rozoberajú včerajší futbalový zápas. O starkej nemám žiadne novinky. V telefóne znie všetko omnoho horšie a ja sa nemôžem dočkať, kedy ju uvidím.

Dorazíme na stanicu Gare du Nord. Pasy nám už skontrolovali, a tak cez staničné dvere vstúpim priamo do dusného ovzdušia Paríža. Nepozrela som si počasie, no je tu o niekoľko stupňov viac než v Londýne. Som príliš naobliekaná a prajem si, aby som mala viac času na prípravu. Nezáleží na tom, ako často sa zaprisahám, že ostanem pri jednej vrstve oblečenia, nikdy sa nepoučím. Momentálne som naprataná v troch vrstvách a už teraz to ľutujem. Londýn ma premenil na ženu s termoformom a termálnou spodnou bielizňou, ktorá si uprostred leta bez váhania oblečie baloniak.

Nasadnem do taxíka so zhovorčivým šoférom, ktorý trvá na tom, že sa so mnou podelí o svoj životný príbeh. Zdá sa mi, akoby som Paríž nenavštívila už celé veky a tak trochu som zabudla, ako veľmi sa odlišuje od Londýna. Všetko mi pripadá menšie, usporiadanejšie. Zaprášené budovy s balkónmi, úzke ulice rezonujúce zvukmi premávky.

Spomeniem si na víkend v Paríži s Tomom krátko predtým, ako sa všetko pokazilo. Práve mi poslali preddavok za *Súboje mysle* a ja som ho celý minula na veľkolepú izbu v Le Grand hneď vedľa Palais Garnier. Ukázala som mu všetky svoje obľúbené miesta. Pochutnávali sme si na krémových jedlách, pili potoky vína a úplne sme zabudli na skutočný život. Starká sa vtedy necítila dobre, preto som ich nepredstavila, čo sa nakoniec ukázalo ako plus. Dumám nad tým, či som to už vtedy nejakým spôsobom tušila. Uvedomovala som si počas tých prvých týždňov pobláznenia, ako veľmi mi tento muž zmení život? Rada by som verila, že môj vnútorný hlas to vedel. No možno sa Tomovi skutočne podarilo dokonale ma oklamať. To mu skutočne šlo.

Konečne zastaneme pred Lutetiou. Dážď a britské šero som nechala za sebou. Teraz všetko zaplavujú slnečné lúče. Práve pre toto mi Paríž chýba. Zdá sa, akoby tu svetlá nikdy nezhasínali. Nie je to celkom dokonalé miesto, no nemá od toho ďaleko. Koniec koncov, je to predsa mesto lásky.

Hoci som v Lutetii nikdy nebývala, základné dejiny tohto miesta sú mi známe. Aj naďalej ostáva jediným luxusným hotelom na ľavom brehu. Otvorili ho v roku 1910 a v roku 2014 ho pre obrovskú rekonštrukciu zatvorili. Stará Lutetia bola tak trochu spustnutá a plná spomienok. Podľa novej hotelovej webovej stránky sa teraz vnútorné priestory hotela ponášajú skôr na Harrods. Pozostatky minulosti sa zmenili na muzeálne artefakty v sklenných vitrínach. Dokonca aj starkinej maľbe sprísnilo bezpečnostné opatrenia.

Pred vchodom zbadám zaparkované policajné auto. Jeden z hotelových poslíčkov sa ponúkne, že mi odnesie batožinu. Práve sa mu chystám vysvetliť, že som návštevníčka, nie hosť a požiadať ho, aby ma zaviedol za starkou. Som však príliš pomalá a skôr než zo seba stihnem vysúkať niekoľko slov, taška zmizne v priestoroch recepcie a ja ju cez drevené otáčacie dvere nasledujem do haly s kamennou dlážkou.

Pri recepcionom pulte postáva mladý policajný dôstojník.

„Doktorka Finnová?“ osloví ma.

Odpovedám po francúzsky. „Áno. Hľadám kapitána Vidala.“

Policajt prikývne. „Tadiaľto, prosím, madam.“

Dokonca aj v dospelosti ma prítomnosť polície stále znervózňuje. Niektorí ľudia tvrdia, že som sa expertkou na ožiovovanie spomienok stala práve vďaka svojej vlastnej traume. Asi majú pravdu. Každý deň myslím na to, ako sa vraciam zo školy a v kuchyni nachádzam mamu s prázdnu fľaštičkou od liekov. A, samozrejme, nesmieme zabúdať na tajomstvo, ktoré v sebe odvtedy nosím – niečo, čo vie o mne iba Louis a čo som pochovala hlboko v útrobach svojej mysle.

Policajt ma vedie hlavnou hotelovou chodbou. Zastaneme pred jednou zo zasadacích miestností a môj spoločník zaklope. Zvnútra k nám dolahnú zvuky krokov. Dvere sa otvoria a vyjde z nich robustný vysoký muž. Je veľký a chlpatý a pripomína mi zápasníka pripraveného každú chvíľu skočiť do ringu. Hlas má rovnako impozantný ako zvyšok tela.

„Doktorka Finnová?“ osloví ma. „Vitajte v Paríži. Som kapitán Vidal z DNPJ.“

Olivia

Kapitán Vidal je oblečený v pokrkvanom obleku s košelou rozopnutou pri krku a bradu mu pokrýva strnisko.

Hlas má chrapľavý a vlasy, o čosi dlhšie, ako by sa patrilo, začesané dozadu. Je starší, než som si predstavovala, pravdepodobne mu ťahá na šesťdesiatku, a cítiť z neho lacné cigarety. Napriek jeho nedbanlivému výzoru je na ňom niečo konzervatívne a takmer štýlové. V Londýne už v týchto dňoch nenarazíte na nekompromisných parížskych policajtov s cigaretou v jednej ruke a pohárikom v druhej. Tento muž by bez problémov dokázal ukončiť bitku, rozdať niekoľko pravačiek a získať priznanie ešte pred poludním. Potom by si na obed otvoril fľašu vína a pracoval neskoro do noci poháňaný tabakom a čiernou kávou.

„Je moja stará mama vnútri?“

„Áno,“ odvetí Vidal. „No skôr než sa k nej pridáme, rád by som vás oboznámil s niekoľkými skutočnosťami.“

Zúfalo túžim vbehnúť do miestnosti a objať starkú. Sebecky sa zamyslím nad tým, či aj po mňa o päťdesiat rokov neskôr príde TJ-ovo dieťa, aby ma vyzdvihlo po nepríjemnom incidente, počas ktorého budem tvrdiť, že som niekto úplne iný. Je hrozné, že starká niečo také prežíva. Starecká demencia je strašná choroba. Nezaslúži si to. Nik si to nezaslúži.

„Priznanie vašej starej mamy je prekvapivo detailné,“ oznámi mi Vidal bez emócií. „Tvrdí, že krátko po oslobodení koncentrač-

ných táborov v roku 1945 zabila inú ženu a že v jednom z nich dokonca istý čas sama bola.“

Nastane chvíľa ticha, počas ktorej sa to všetko pokúšam spracovať. Po ceste sem som sa na to usilovala pripraviť, no počuť niečo takéto z úst policajného dôstojníka je pre mňa napriek všetkému šokujúce.

„Dokonca nám prezradila, že jej obeť sa volala Josephine Benoitová a ona ju zavraždila, aby jej ukradla identitu, a mohla tak po vojne začať nový život.“

„To, čo namaľovala, sa jej musí pliešť s realitou,“ poznamenám. „Obraz s názvom *Spomienka* zobrazuje bývalú väzenkyňu z koncentračného tábora, ktorá sedí v jednej z izieb tohto hotela. Starká prežila vojnu v Paríži, teda tak to aspoň vždy vyzeralo. Tie dve veci sa jej jednoducho pomotali v hlave.“

Vidal so mnou očividne nesúcití. „Žiada, aby ju pustili do izby číslo 11, kde sa podľa nej stala vražda.“

„Tá maľba zobrazuje izbu číslo 11.“

Napriek všetkému musím priznať, že o starkinej mladosti toho veľa neviem. Tak ako prevažná väčšina ľudí z jej generácie, ani ona nikdy nerozprávala o tom, čo sa udialo počas vojny. Radila som jej, aby si veci zapisovala, skôr než na minulosť úplne zabudne. Naďalej však o tom odmietala hovoriť, a tak som jej prestala klásť otázky.

Vidal napriek mojim námietkam nepoľavuje. „Podľa záznamov bývali v hoteli počas rovnakých troch júnových dní roku 1945 žena menom Josephine Benoitová a žena menom Sophie Leclercová. Josephine prežila, no z dostupných dokumentov nie je jasné, čo sa prihodilo Sophie.“

Takže preto ma kontaktoval. Celá situácia naberá na vážnosti. Čo ak príčinou starkinho seniorského zakopnutia nie je starecká demencia? Čo ak ho zapríčinilo niečo omnoho horšie?

Ukrývala azda starká po celý život nejaké hrozné tajomstvo z vojny? Mohli by to byť potlačené spomienky, ktoré vyplávali na